

John Grisham

Het ultimatum

A.W. Bruna Uitgevers

1

Op de zevenenveertigste verdieping van een glinsterende torenflat op de zuidelijke punt van Manhattan stond Mitch McDeere in zijn eentje in zijn kantoor en keek door het raam naar Battery Park en de drukke wateren daarachter. Boten in alle soorten en maten voeren kriskras door de haven. Enorme vrachtschepen vol containers lagen bijna roerloos te wachten. De Staten Island Ferry kroop langs Ellis Island. Een cruiseschip vol toeristen koerste naar zee. Een megajacht maakte een schitterende entree in de stad. Een heldhaftige gast op een catamaran van vijf meter lang zigzagde overal omheen. Een paar honderd meter boven het water gonsden maar liefst vijf helikopters rond, als boze wespen. In de verte stonden vrachtwagens op de Verrazano Bridge bumper aan bumper stil. Het Vrijheidsbeeld bekeek het allemaal vanaf haar majestueuze hoge plekje. Het was een spectaculair uitzicht, waarvan Mitch minstens één keer per dag probeerde te genieten. Soms lukte dat, maar de meeste dagen verliepen veel te hectisch voor dat soort gelanterfant. Hij was altijd aan het werk, het beheerste zijn leven, net als dat van de honderden andere advocaten in het gebouw. Scully & Pershing had er meer dan tweeduizend over de hele wereld en beschouwde zichzelf hoogmoedig als het beste internationale advocatenkantoor ter wereld. De partners in New York, van wie Mitch er een was, beloonden zichzelf met grotere kantoren in het hart van het

Financial District. De firma was nu honderd jaar oud en straalde prestige, macht en geld uit.

Hij keek op zijn horloge en daarmee was het gedaan met het sightseeën. Er klopten een paar advocaten op de deur, waarna ze binnenkwamen voor de zoveelste meeting. Ze vergaderden aan een kleine tafel, terwijl een secretariael medewerker koffie aanbood. Ze sloegen het aanbod af en ze liep weg. Hun cliënt was een Finse scheepvaartmaatschappij die problemen had in Zuid-Afrika. De autoriteiten daar hadden beslag gelegd op een vrachtschip met elektronica uit Taiwan. Leeg was het schip zo'n honderd miljoen dollar waard. Volgeladen was de waarde twee keer zo hoog, en de Zuid-Afrikanen waren kwaad over bepaalde tariefkwesties. Mitch was het afgelopen jaar twee keer naar Kaapstad geweest en stond niet te springen om terug te gaan. Na een halfuur stuurde hij de advocaten weg met een waslijst met instructies, en ontving het volgende stel.

Stipt om vijf uur zei hij zijn secretariael medewerker gedag, die naar huis ging, en liep langs de liften naar de trap. Voor korte stukjes omhoog en omlaag meed hij de liften, om te ontsnappen aan het oeverloze geklets van advocaten die hij kende en niet kende. Hij had veel vrienden bij de firma en slechts een handjevol vijanden, voor zover hij wist, en er was altijd wel een nieuwe golf van nieuwbakken advocaten en gretige junior partners, met namen en gezichten die hij geacht werd te herkennen. Vaak herkende hij ze niet en hij had ook geen tijd om het hele adresboek van het advocatenkantoor te bestuderen en te proberen ze uit zijn hoofd te leren. Een heleboel van hen zouden al weg zijn voor hij hun namen kende.

Traplopen zette zijn benen en longen aan het werk en het maakte hem altijd duidelijk dat hij geen student meer was, niet meer aan *football* en schoolbasketbal deed en dat dus

ook niet meer urenlang vol kon houden. Hij was eenenveertig en nog steeds behoorlijk in vorm omdat hij op zijn voeding lette en minstens drie keer per week de lunch oversloeg om in de fitnesszaal van het advocatenkantoor te trainen. Ook weer zo'n leuk extraatje, exclusief voor partners.

Hij verliet het trappenhuis op de eenenveertigste verdieping en liep haastig naar het kantoor van Willie Backstrom, ook een partner, maar dan een die de luxe had om niet per uur te factureren. Willie verkeerde in de benijdenswaardige positie dat hij verantwoordelijk was voor de pro-bonoprogramma's, en hoewel hij genoeg uren maakte, stuurde hij geen rekeningen. Er was niemand die hem betaalde. De advocaten bij Scully verdienden geld zat, vooral de partners, en de firma stond bekend om zijn toewijding aan pro-bonowerk. Ze wierpen zich op als vrijwilliger voor moeilijke zaken over de hele wereld. Iedere advocaat moest minstens tien procent van zijn of haar tijd doneren aan verschillende zaken, allemaal goedgekeurd door Willie.

De meningen over pro-bonowerk waren bij de firma gelijkelijk verdeeld. De helft van de advocaten vond het prettig, omdat het een welkome afleiding was voor de stressvolle sleur van het vertegenwoordigen van opgefokte bedrijfscliënten. Voor een paar uur per maand kon een advocaat een echt persoon of een struggelend non-profitbedrijf bijstaan zonder zich zorgen te maken over facturen sturen en betaald worden. De andere helft bewees lippen dienst aan het nobele idee om iets terug te doen, maar vond het verspilling. Die tweehonderdvijftig uur per jaar konden beter worden besteed aan geld verdienen en je reputatie verbeteren bij de verschillende commissies die bepaalden wie er promotie kregen, wie partner werd en wie er eventueel uit werd geschopt.

Willie Backstrom bewaarde de vrede, wat niet zo heel

moelijk was, want geen advocaat, ongeacht zijn of haar ambitie, zou de agressieve pro-bonoprogramma's van de firma ooit bekritisieren. Scully keerde zelfs jaarlijkse beloningen uit aan de advocaten die meer deden dan hun plicht bij het bijstaan van de minderbedeelden.

Mitch besteedde momenteel vier uur per week aan het werk voor een daklozenopvang in de Bronx, en hij vertegenwoordigde cliënten die strenden tegen huisuitzetting. Het was veilig, schoon kantoorwerk en dat was precies wat hij wilde. Zeven maanden eerder was hij erbij geweest toen een cliënt uit de dodencel in Alabama zijn laatste woorden uitsprak voordat hij geëxecuteerd werd. Hij was in zes jaar tijd meer dan achthonderd uur bezig geweest om tevergeefs te proberen die jongen te redden, en het was hartverscheurend geweest om hem te zien sterven – de ultieme mislukking.

Mitch wist niet precies wat Willie wilde, maar het feit dat hij bij hem werd geroepen, voorspelde niet veel goeds.

Willie was de enige advocaat bij Scully met een paardenstaart, en nog een lelijke ook. Het ding was grijs en paste niet bij zijn baard, en nog maar een paar jaar geleden zou iemand op een hogere positie hem hebben gezegd dat hij zich moest scheren en zijn haar moest laten knippen. Maar de firma werkte er hard aan om het ouderwetse imago van witteboordenclub van witte mannen in donkere pakken af te schudden. Een van de radicale veranderingen was het afschaffen van een dresscode. Willie had zijn haar laten groeien en zijn baard laten staan en ging in een spijkerbroek naar zijn werk.

Mitch, nog wel in een donker pak, maar zonder stropdas, ging tegenover hem aan het bureau zitten en ze praatten wat over koetjes en kalfjes. Eindelijk kwam Willie ter zake door te zeggen: 'Kijk, Mitch, er is een zaak in het zuiden waar ik je graag even naar wil laten kijken.'

‘Ga me alsjeblieft niet vertellen dat die vent in de dodencel zit.’

‘Die vent zit in de dodencel.’

‘Ik kan het niet, Willie. Alsjeblieft. Daar heb ik er in de afgelopen vijf jaar twee van gehad en ze hebben allebei de naald gekregen. Mijn staat van dienst is niet al te best.’

‘Je hebt het geweldig gedaan, Mitch. Niemand had die twee kunnen redden.’

‘Ik kan het niet nog een keer.’

‘Wil je in elk geval even luisteren?’

Mitch gaf zich gewonnen en haalde zijn schouders op. Willies voorliefde voor doodstrafzaken was legendarisch en er waren maar weinig advocaten bij Scully die nee tegen hem konden zeggen. ‘Oké, ik luister.’

‘Hij heet Tad Kearny en hij heeft nog negentig dagen. Een maand geleden heeft hij de merkwaardige beslissing genomen om zijn advocaten te ontslaan, allemaal, en hij had nogal een team.’

‘Klinkt gek.’

‘O, dat is hij zeker. Stapelgek, waarschijnlijk officieel ontoerekeningsvatbaar, maar toch zet Tennessee er behoorlijk wat druk achter. Tien jaar geleden heeft hij drie undercover narcotica-agenten doodgeschoten bij een drugsinval die in de soep liep. Overall lijken, in totaal vijf doden ter plaatse. Tad ging bijna dood, maar ze hebben hem weten te redden, zodat ze hem later konden executeren.’

Mitch lachte uit frustratie en vroeg: ‘En dan mag ik op mijn witte paard binnen komen rijden en die gast redden? Kom op, Willie. Geef me iets waar ik wat mee kan.’

‘Er is vrijwel niks waar je iets mee kunt, behalve ontoerekeningsvatbaarheid. Het probleem is dat hij je waarschijnlijk niet eens wil zien.’

‘Waarom zouden we dan moeite doen?’

‘Omdat we het moeten proberen, Mitch, en ik denk dat jij de beste kans maakt.’

‘Ik luister nog steeds.’

‘Nou ja, hij doet me heel erg aan jou denken.’

‘Goh, bedankt.’

‘Nee, echt. Hij is wit, van jouw leeftijd en hij komt uit Dane County, in Kentucky.’

Even kon Mitch geen woord uitbrengen, maar daarna zei hij: ‘Geweldig. Dan zijn we waarschijnlijk neven.’

‘Dat denk ik niet, maar zijn vader werkte in de kolennijnen, net als de jouwe. En ze zijn daar allebei gestorven.’

‘Mijn vader is verboden terrein.’

‘Sorry. Jij hebt geluk gehad en was zo slim om eruit te stappen. Tad niet, en binnen de kortste keren liet hij zich in met drugs, als gebruiker én als dealer. Hij was met een paar maten een grote partij in de buurt van Memphis aan het afleveren toen ze in een hinderlaag werden gelokt door narcotica-agenten. Iedereen ging dood, behalve Tad. Het lijkt erop dat het geluk hem eindelijk in de steek laat.’

‘Geen twijfel over zijn schuld?’

‘Voor de jury in elk geval niet. Het gaat niet om schuld, maar om ontoerekeningsvatbaarheid. Het idee is om hem te laten evalueren door een paar specialisten, onze artsen, en dan op het laatste moment een wanhoopspoging te doen. Maar eerst moet iemand erheen om met die man te praten. Op dit moment accepteert hij geen bezoekers.’

‘En je denkt dat wij wel een klik hebben?’

‘Het is een kleine kans, maar waarom zouden we het niet proberen?’

Mitch haalde diep adem en probeerde een andere uitweg te bedenken. Om maar wat te zeggen, vroeg hij: ‘Wie zit er op de zaak?’

‘Nou, in feite niemand. Tad is zo’n beetje een gevange-

nisadvocaat geworden en heeft zelf de benodigde papieren ingediend om zijn advocaten de laan uit te sturen. Amos Patrick heeft hem lange tijd vertegenwoordigd; een van de besten daar. Ken je Amos?

‘Ik heb hem een keer ontmoet op een congres. Wat een figuur.’

‘De meeste doodstrafadvocaten zijn aparte figuren.’

‘Hoor eens, Willie, ik heb geen zin om straks bekend te staan als doodstrafadvocaat. Ik heb het nu twee keer gedaan en het is genoeg geweest. Die zaken slokken je op en vreten aan je. Hoeveel cliënten heb jij zien sterven?’

Willie deed zijn ogen dicht en haalde diep adem. Mitch fluisterde: ‘Sorry.’

‘Te veel, Mitch. Laten we het erop houden dat ik weet hoe het is. Luister, ik heb met Amos gepraat, gepraat en nog eens gepraat, en hij vindt het een goed idee. Hij brengt je naar de gevangenis en wie weet, misschien vindt Tad je wel interessant genoeg om een babbeltje te maken.’

‘Klinkt als een hopeloos geval.’

‘Over negentig dagen is het zeker een hopeloos geval, maar dan hebben we het in elk geval geprobeerd.’

Mitch stond op en liep naar een raam. Willie had uitzicht op het westen, over de Hudson. ‘Amos zit in Memphis, toch?’

‘Ja.’

‘Ik wil echt niet terug naar Memphis. Te veel gebeurd.’

‘Lang geleden, Mitch. Vijftien jaar. Je hebt het verkeerde advocatenkantoor gekozen en moest vertrekken.’

‘Moest vertrekken? Jezus, ze probeerden me daar te vermoorden. Er gingen mensen dood, Willie, en de hele firma ging de gevangenis in. Samen met de cliënten.’

‘Ze hadden het allemaal verdiend om de bak in te draaien, of niet soms?’

‘Dat denk ik wel, maar ik kreeg de schuld.’

‘En nu zijn ze allemaal weg, Mitch. Verspreid over het land.’

Mitch ging terug naar zijn stoel en lachte naar zijn vriend. ‘Gewoon uit nieuwsgierigheid, Willie: praten mensen hier weleens over mij en wat er in Memphis is gebeurd?’

‘Nee, het komt nooit ter sprake. We kennen het verhaal, maar niemand heeft tijd om erover te roddelen. Je hebt de juiste beslissing genomen, bent ontsnapt en hebt een nieuwe start gemaakt. Je bent een van onze sterren, Mitch, en dat is alles wat telt bij Scully.’

‘Ik wil niet terug naar Memphis.’

‘Je hebt de uren nodig. Je loopt een beetje achter dit jaar.’

‘Dat haal ik wel in. Waarom kun je geen leuke kleine stichting voor me vinden die pro-bonosteun nodig heeft? Misschien een goed doel dat hongerige kinderen te eten geeft of schoon water aan Haïti levert?’

‘Daar zou je doodongelukkig van worden. Jij wilt actie, drama, de tikkende klok.’

‘Dat ken ik nou wel.’

‘Alsjeblieft. Ik vraag je om een gunst. Er is echt niemand anders die het kan. En er is een heel grote kans dat je die gevangenis niet eens in komt.’

‘Ik wil echt niet terug naar Memphis.’

‘Verman je. Er gaat morgen om halftwee een rechtstreekse vlucht vanaf LaGuardia. Amos verwacht je. Je zult in elk geval genieten van zijn gezelschap.’

Mitch glimlachte verslagen. Terwijl hij opstond, mompelde hij: ‘Oké, oké,’ en hij liep naar de deur. ‘Hé, ik denk dat ik me toch wel wat Kearny’s uit Dane County kan herinneren.’

‘Top. Ga naar Tad. Je hebt gelijk. Misschien is hij toch wel een verre neef.’

‘Niet ver genoeg.’

2

De meeste partners van Scully, en ook veel van hun rivalen van andere grote advocatenkantoren en talloze geldwolven op Wall Street, haastten zich rond zes uur 's avonds uit de hoge gebouwen en stapten in een zwarte sedan die werd bestuurd door een beroepschauffeur. De belangrijkste hedgefondssterren zaten op de ruime achterbank van lange Europese auto's die van henzelf waren en werden bestuurd door chauffeurs die bij hen op de loonlijst stonden. De werkelijk onmisbare meesters van het universum waren de stad helemaal ontvlucht en woonden en werkten rustig in Connecticut.

Hoewel Mitch zich een taxi kon permitteren, nam hij toch de metro; een van zijn vele concessies aan zuinigheid en zijn bescheiden verleden. Hij nam de trein van tien over zes op station South Ferry, vond een plekje op een overvol bankje, en verborg zijn gezicht zoals altijd achter een krant. Oogcontact moest worden vermeden. Het treinstel zat vol met andere welgestelde professionals die naar het noorden gingen, en geen van hen had enige behoefte om een praatje te maken. Er was niks mis met reizen met de metro. Het was snel, eenvoudig, goedkoop en over het algemeen veilig. Het punt was dat de andere passagiers allemaal op de een of andere manier Wall Streeters waren en dus óf geld als water verdienden, óf op het punt stonden om dat te gaan doen. Privésedans waren bijna binnen handbereik.

Hun metrodagen behoorden bijna tot het verleden.

Mitch had geen tijd voor dat soort flauwekul. Hij bladerde de krant door, drukte zich geduldig nog dichtertegen andere passagiers aan als er meer mensen instapten, en liet zijn gedachten afdwalen naar Memphis. Hij had nooit hardop gezegd dat hij niet terug wilde. Tussen hem en Abby hoefde die belofte niet te worden uitgesproken. Het was zo angstaanjagend geweest om er weg te komen, dat ze zich niet konden voorstellen dat ze er om wat voor reden dan ook naar zouden terugkeren. Maar hoe langer hij erover nadacht, hoe meer hij erdoor geïntregeerd raakte. Het was een snel reisje dat waarschijnlijk nergens toe zou leiden. Hij bewees Willie er een enorme gunst mee en dat zou ongetwijfeld tot een leuke tegenprestatie leiden.

Na tweeëntwintig minuten dook hij bij station Columbus Circle weer op uit de ondergrondse en begon aan zijn dagelijkse wandeling naar zijn appartement. Het was een heerlijke avond in april met een onbewolkte lucht en een aangename temperatuur, echt zo'n ansichtkaartmomentje waarop de helft van de stadsbewoners buiten lijkt te zijn. Maar Mitch haastte zich naar huis.

Hun gebouw bevond zich op Sixty-Ninth Street bij Columbus Avenue, in het hart van de Upper West Side. Mitch praatte even met de portier, verzamelde de post van die dag en nam de lift naar de dertiende verdieping. Clark deed open en stak zijn armen naar hem op voor een knuffel. Hij was acht, maar echt nog een klein jongetje, en hij schaamde zich er niet voor om zijn vader wat genegenheid te tonen. Carter, zijn tweelingbroer, was al iets verder in zijn ontwikkeling en begon de rituelen van lichamelijk contact met zijn vader te ontgroeien. Mitch zou Abby willen kussen en knuffelen en haar vragen hoe haar dag was geweest, maar ze had gasten in de keuken. Er hing een heerlijke geur in

het appartement. Er werd hier serieus eten bereid en de avondmaaltijd zou weer verrukkelijk zijn.

De koks waren de broertjes Rosario, Marco en Marcello, ook een tweeling. Ze waren afkomstig uit een klein dorpje in Lombardije, in Noord-Italië, en twee jaar eerder hadden ze in de buurt van Lincoln Center een *trattoria* geopend. Het was vanaf dag één een succes en kreeg al gauw een beoordeling van twee sterren in de *Times*. Het viel niet mee om een tafel te reserveren: de wachttijd was momenteel vier maanden. Mitch en Abby hadden het restaurant ontdekt en aten er vaak, wanneer ze maar wilden. Abby was in de positie om een tafeltje te bemachtigen, want ze was het eerste kookboek van de Rosario's aan het redigeren. Ze spoorde hen ook aan om haar moderne keuken te gebruiken om met nieuwe recepten te experimenteren, en ze kwamen minstens één keer per week naar het appartement van de McDeeres, met tassen vol ingrediënten en een nogal luidruchtige manier van koken. Abby ging er helemaal in op en ratelde vloeiend Italiaans, terwijl Carter en Clark veilig vanaf hun kruk bij het aanrecht toekeken. Marco en Marcello vonden het heerlijk om zich uit te sloven voor de kinderen, en ze legden in het Engels met een zwaar accent uit wat ze aan het doen waren. Ze lieten de jongens ook Italiaanse woorden en zinnen herhalen.

Mitch grinnikte om het tafereeltje terwijl hij zijn aktetas neergooide, zijn jasje uittrok en een glas chianti inschonk. Hij vroeg de jongens naar hun huiswerk en kreeg de standaardverzekering dat ze het allemaal af hadden. Marco presenteerde een schaalje bruschetta's, zette het voor de jongens op het aanrecht en deelde Mitch mee dat hij zich niet druk moest maken om huiswerk en dat soort dingen, want de jongens deden belangrijk werk als smaaktesters. Mitch speelde het spelletje mee en keek sip na de uitbran-

der. Hij zou dat huiswerk later wel checken.

De naam van het restaurant was – niet verrassend – Rosario's, en dat stond in dikke letters op de rode schorten van de koks geborduurd. Marcello bood er Mitch ook een aan, maar hij sloeg het zoals altijd af omdat hij niet kon koken. Als ze alleen in de keuken waren, liet Abby hem groenten schillen en snijden, onder haar wakend oog specerijen afmeten, de tafel dekken en het vuilnis wegbrengen; allemaal simpele klusjes die ze acceptabel vond voor zijn talenten. Hij had zich één keer opgewerkt tot de functie van sous-chef, maar werd keihard gedegradeerd toen hij een baguette liet aanbranden.

Ze vroeg een klein glaasje wijn. Marco en Marcello sloegen het zoals gewoonlijk af. Mitch had jaren eerder al geleerd dat Italianen, ondanks hun buitensporige wijnproductie en de aanwezigheid ervan bij elke maaltijd, eigenlijk weinig dronken. Een karaf van hun favoriete lokale rode of witte wijn was voldoende voor een lang diner met een grote familie.

Dankzij haar kennis van Italiaans eten en drinken was Abby senior redacteur bij Epicurean, een kleine, maar drukke uitgeverij in de stad. Het bedrijf was gespecialiseerd in kookboeken en publiceerde er zo'n vijftig per jaar, vrijwel stuk voor stuk dikke, mooie uitgaven vol recepten van over de hele wereld. Omdat ze veel chef-koks en restauranthouders kende, aten Mitch en zij vaak buiten de deur en hoefden zelden moeite te doen om te reserveren. Hun appartement was het favoriete laboratorium van jonge chef-koks die droomden van succes in een stad waar het wemelde van de goede restaurants en echte lekkerbekken. De meeste maaltijden die ze bereidden waren uitzonderlijk, maar omdat het de koks vrijstond om te experimenteren, was er af en toe een tegenvaller. Carter en Clark waren

makkelijke proefkonijnen en groeiden op in een wereld van innovatieve recepten. Als de koks het hun niet naar de zin konden maken, wachtte hun gerechten waarschijnlijk een kort leven. De jongens werden aangespoord om elk gerecht dat ze niet lekker vonden te bekritisieren. Hun ouders graptten zachtjes dat ze een stelletje voedselsnobs aan het opvoeden waren.

Vandaag zouden er geen klachten komen. De bruschetta's werden gevolgd door een kleine truffelpizza. Abby meldde dat het nu gedaan was met de appetizers, en ze dirigeerde haar gezin naar de eettafel. Marco serveerde het voorgerecht, een pittige vissoep die *cacciucco* werd genoemd, terwijl Marcello ging zitten. Ze namen allemaal een klein hapje, proefden de smaken en dachten na over wat ze ervan vonden. Het was *slow eating* en dat vonden de kinderen vaak vervelend. De eerste gang na de voorgerechten bestond uit *cappelletti*, kleine ravioli in bouillon. Vooral Carter was dol op pasta en hij verklaarde dat hij het heerlijk vond. Abby was er minder enthousiast over. Marco serveerde het tweede gerecht dat bij deze gang hoorde: risotto met saffraan. Aangezien ze hier bezig waren met onderzoekswerk in een lab, volgde er nog een derde onderdeel van deze gang: spaghetti met mosselen. Het waren kleine porties, en ze graptten dat ze zich niet moesten volproppen. De Rosario's kibbelden over de ingrediënten, de variatie van de recepten, enzovoort. Mitch en Abby gaven hun mening, waarbij alle volwassenen vaak door elkaar praatten. Na het visgerecht begonnen de jongens zich te vervelen. Ze mochten al gauw van tafel en gingen boven tv-kijken. Ze sloegen het vleesgerecht over – gebraden konijn – en ook het nagerecht van *panforte*, een stevig zoet brood met vruchten en noten.

Bij de koffie discussieerden de McDeeres en de Rosario's over welke recepten in het kookboek moesten worden op-

genomen en aan welke nog iets meer tijd moest worden besteed. Het duurde nog maanden voor het boek af was, dus er zouden nog vele etentjes volgen.

Even na achten waren de broers klaar om hun spullen te pakken en te vertrekken. Ze moesten snel terug naar hun restaurant om te kijken hoeveel mensen er waren. Na een snelle opruimronde en het gebruikelijke rondje omhelzingen vertrokken ze, met de plechtige belofte om de week daarop terug te komen.

Toen het stil was in het appartement, gingen Mitch en Abby terug naar de keuken. Zoals altijd was het nog steeds een puinhoop. Ze ruimden de vaatwasser verder in, stapelden potten en pannen op in de gootsteen en deden het licht uit. De volgende ochtend zou de huishoudhulp komen.

Nadat ze de jongens hadden ingestopt, trokken ze zich in de woonkamer terug voor een slaapmutsje, een glas barolo. Ze praatten na over het etentje, hadden het over hun werk en ontspanden.

Mitch vond het tijd om het nieuws te vertellen. ‘Ik ga morgenavond de stad uit,’ zei hij. Dat was niet ongebruikelijk. Hij was vaak tien nachten per maand weg en ze had lang geleden al geaccepteerd dat dat nu eenmaal bij zijn werk hoorde.

‘Het staat niet op de kalender,’ zei ze schouderophalend. Klokken en kalenders bepaalden hun leven en ze hielden de planning nauwgezet bij. ‘Iets leuks?’

‘Memphis.’

Ze knikte en probeerde tevergeefs haar verbazing te verbergen. ‘Oké, ik luister, en je kunt maar beter een goede reden hebben.’

Hij lachte en gaf haar een korte samenvatting van zijn gesprek met Willie Backstrom.

‘Alsjeblieft, Mitch, niet weer een doodstrafzaak. Je hebt het beloofd.’

‘Ik weet het, ik weet het, maar ik kon geen nee zeggen tegen Willie. Het is een wanhopige situatie en ik weet dat het reisje waarschijnlijk tijdverspilling is. Ik zei dat ik het zou proberen.’

‘Ik dacht dat we daar nooit meer terug zouden komen.’

‘Ik ook. Maar het is maar voor vierentwintig uur.’

Ze nam een slok wijn en deed haar ogen dicht. Toen ze weer opengingen, zei ze: ‘We hebben al heel lang niet over Memphis gepraat, hè?’

‘Nee. Dat hoeft ook eigenlijk niet. Het is vijftien jaar geleden en alles is veranderd.’

‘Toch vind ik het maar niks.’

‘Het komt goed, Abby. Niemand herkent me meer. Al die foute kerels zijn weg.’

‘Dat hoop je. Mitch, ik weet nog dat we midden in de nacht de stad uit moesten en doodsbang waren, omdat we zeker wisten dat die foute kerels achter ons aan kwamen.’

‘En dat was ook zo. Maar ze zijn er niet meer. Sommigen zijn dood. Het advocatenkantoor is ingestort en iedereen is de bak ingedraaid.’

‘Waar ze thuishoorden.’

‘Ja, maar er is geen enkel lid van de firma meer in Memphis. Ik kom en ga zonder dat iemand het weet.’

‘Ik vind de herinneringen aan die plek maar niks.’

‘Hé, Abby, we hebben lang geleden de beslissing genomen om een normaal leven te leiden zonder over onze schouder te kijken. Wat er gebeurd is, is allang verleden tijd.’

‘Maar als je die zaak aanneemt, komt je naam wel in het nieuws, hè?’

‘Als ik de zaak aanneem, wat nog maar zeer de vraag is, kom ik niet in Memphis. De gevangenis is in Nashville.’

‘Waarom ga je dan naar Memphis?’

‘Omdat die advocaat, of ex-advocaat, daar werkt. Ik zoek hem op in zijn kantoor, laat me bijpraten en dan maken we het ritje naar de gevangenis.’

‘Scully heeft zo ongeveer een miljoen advocaten. Ze vinden vast wel iemand anders.’

‘Er is niet veel tijd meer. Als de cliënt weigert me te zien, ben ik er mooi vanaf en dan kom ik terug voordat je me zelfs maar gemist hebt.’

‘Wie zegt dat ik je zal missen? Je bent er nooit.’

‘Ja, en ik weet dat je je diep ongelukkig voelt als ik weg ben.’

‘We redden het nauwelijks zonder je.’ Ze schudde lachend haar hoofd omdat ze wist dat het tijdverspilling was om tegen Mitch in te gaan. ‘Wees voorzichtig.’

‘Dat beloof ik.’